

:::: Không Biết ::::

Lung linh ánh nến

Người tử tù ngước lên nhìn tôi:

- Bác làm ơn giúp em một lần này nữa nhớ! Cho em xin một chục cây nến thôi!

Tôi dò xét nhìn anh ta. Mắt anh ta đã trong hơn, có lẽ cũng sắp khỏi rồi. Tuần trước mới vào đây, hai mí mắt anh ta còn sưng lên húp, nhòe mắt cứ một lúc lại chảy ra trắng đục. Tôi đã mời bác sĩ khám và cho anh ta thuốc. Sau đó, anh ta còn nài nỉ tôi mua thêm cho mấy gói dầu cá viên. Tôi cũng đã mua cho anh ta rồi. Bây giờ anh ta lại còn nhờ tôi mua nến. ở trong tù thì dùng nến làm gì? Nội quy nhà giam, nhất là với tử tù, nghiêm ngặt lắm. Lỡ có gì xảy ra, tất cả trách nhiệm lại đổ hết xuống đầu tôi.

- Anh cần nến làm gì?

- Dạ, để em chữa mắt cho khỏi hằn ạ.

- Hừm... Thôi được! Để tôi xét xem thế nào.

Cách luyện mắt kiểu ấy thì tôi cũng chẳng lạ gì. Nhưng mà...

- Trăm sự xin bác giúp em. Em cũng chẳng sống được mấy bữa nữa...

Ngập ngừng một lát, anh ta rầu rầu:

- Chẳng biết đến lúc ra "dựa cọc" thì em có khỏi được không?

Đắn đo mãi tôi cũng quyết định mua cho người tù một chục cây nến. Song lúc đưa cho anh ta xong, tôi bỗng chợt dạ. Nhỡ mà... Tôi bèn kín đáo nhắc với mấy người lính gác, yêu cầu họ phải canh chừng anh ta thật sát sao. Một lúc sau tạt qua, thấy anh ta đang ngồi xếp bằng, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nến trước mặt, tôi mới thấy hơi yên tâm. Lạ thực, tên tử tù này! Người ta đưa anh ta về đây để được hưởng mười lăm ngày, có thể sẽ là mười lăm ngày cuối cùng của cuộc đời anh ta, mười lăm ngày cho anh ta kháng án. Song có vẻ như anh ta đã tuyệt vọng lắm rồi. Tôi có nhắc anh ta sao không làm đơn kháng án đi thì anh ta trả lời: "Kháng án làm sao được hở bác? Tội em nặng lắm, có chết trăm lần cũng đáng". Vậy mà anh ta còn chăm lo cho đôi mắt mình đến vậy để làm gì không biết? Để anh ta tưởng rằng sang thế giới bên kia với một đôi mắt đẹp thì sẽ thoát khỏi vạc dầu sôi hay sao?

Mười lăm ngày trôi nhanh như gió thoảng. Hôm đội thi hành án đến đón anh ta đi xử quyết, trước lúc bước lên xe, người tử tù bỗng nghẹn ngào nắm chặt lấy hai tay tôi:

- Em đội ơn bác nhiều... Mọi người ở lại, em đi!

Nhìn đôi mắt trong sáng đẫm lệ, tôi bàng hoàng. Đôi mắt ấy là của một kẻ bị án tử hình ư?

Một tuần sau, phong tôi bỗng có tiếng gõ cửa. Khách là ông bác sĩ đã đến khám mắt cho người tử tù dạo nọ. Ông đến để rủ tôi cùng đi trao một món tiền cho bà mẹ của người tử tù ấy. Thấy vẻ ngạc nhiên của tôi, ông cũng lộ vẻ ngạc nhiên không kém.

- Ra anh không biết gì ư? Tên tử tù ấy còn một bà mẹ già yếu. Hôm nọ, khi tôi đến khám mắt cho hấn, biết bệnh viện chúng tôi cần một đôi mắt, hấn xin được hiến đôi mắt của mình để lấy một khoản tiền...

Tôi lặng người. Bất giác, tôi nhìn vào tấm gương con treo trước mặt, đôi mắt tôi đang nhìn thẳng vào tôi.